

ønsket at få oplyst navnene på de mennesker, som sidder i komiteerne.

Derfor kan det godt klinge hult, når den spanske kommissær for kunst og åbenhed på sit nylige besøg i Danmark sagde: »Det er uhyre vigtigt, at manden på gaden er fuldt ud informeret om, hvad der foregår på unionsniveau i EU, og at den enkelte EU-borger får fuld adgang til alle relevante oplysninger.« Marcellino Oreja Aguierre, som også er EU's ansvarlige kommissær for regeringskonferencen i 1996, kom med denne udtalelse til Ritzau den 12. januar 1996.

Denne tendens forstærkes også her i Danmark. I stigende grad er det i ministerierne og hos embedsmændene, at beslutningerne tages. De forskellige retsakter, som kommer fra EU, omsættes til bekendtgørelser eller andre administrative sager.

Ifølge Politiken den 16. januar 1996 er det sådan: »Når nye EU-direktiver omsættes til danske regler, sker det oftest uden at spørge Folketinget. Op mod 85 procent af direktiverne bliver aldrig til love, men til bekendtgørelser gennemført administrativt af ministre og embedsmænd. Det viser analyser af de direktiver, der i 1994-95 blev udmøntet i danske love og regler. 127 direktiver blev kun omsat i 27 love, men i hele 141 bekendtgørelser og andre administrative regler, fastslår et svar fra Udenrigsministeriet til Folketingets Europaudvalg.«

Det er en farlig proces, som forskyder den politiske magt fra Folketingets medlemmer og udvalg til ministerierne og deres embedsmænd. Ifølge samfundsforskeren Ove K. Pedersen er det »ikke bare et spørgsmål om politikere kontra embedsmænd. Den danske EU-proces har styrket regeringen på bekostning af de folkevalgte. I alle vigtigere sager vil embedsmændene rådføre sig med ministeren, mens Folketinget og oppositionspartierne kobles af«, siger han den 16. januar 1996 til Politiken.

Derfor hilser forslagsstillerne Hans Engells udtalelser til B.T. den 9. februar 1996 velkommen. Hans Engell siger her: »Vi vil være på stikkerne over for

nye EU-initiativer og kunne forfølge sagerne til Domstolen. Det kan vi kun, hvis nærhedsprincippet får kød og blod på i form af et juridisk indhold. Det, som ingen har turdet sige indtil nu, er jo, at EU's reguleringer går meget vidt. For hvis man siger det – så bliver man beskyldt for at gå EU-modstandernes ærinde. Derfor har vi som regel kun hørt på en næsten gallisk retorik om alle velsignelserne i EU.«

Her erkender Hans Engell, at hensigtserklæringerne om nærhed, åbenhed og demokratisering af EU, som det blev formuleret i Edinburgh, netop kun var politiske udtalelser, som ikke ville holde over for Domstolen eller over for Europa-Kommissionens forvaltning i forhold til Maastricht-Traktaten.

Den tidligere socialdemokratiske formand for Europaudvalget (dengang Markedsudvalget), Ivar Nørgaard, er inde på lignende tanker i Politiken den 14. januar 1996, hvor han siger, at hvis der skal gennemføres en grundigere sagsbehandling i Folketinget af direktiver og lign. fra Kommissionen, så »... bliver det nødvendigt, at Kommissionen indskrænker sin produktion af forslag. En konsekvent gennemførelse af princippet om, at Kommissionen kun skal fremsætte forslag på områder, som ikke lige så godt kunne løses af de enkelte lande i det såkaldte nærheds- eller subsidiaritetsprincip, vil være et væsentligt skridt i den rigtige retning.«

Det er således på høje tid, at Folketinget og regeringen sætter bremserne i over for undermineringen af både den nationale suverænitet og den gørene politisk nar af nærhedsprincippet, som den konkrete udvikling er udtryk for. Desværre har den danske regering stillet sig selv i en meget dårlig forhandlingssituation op til regeringskonferencen, fordi den har fremlagt et udspil, der på forhånd sælger ud og siger ja til mere Union på en lang række områder. Ved at følge nærværende forslag om at kræve nærhedsprincippet gennemført i praksis kan regeringen mindske skaden og i hvert fald på dette punkt bringe Danmark i en mere gunstig position.